

מסורת הש"ס

א) (ז"ל עליה, ב) תוספתא דתברכות פ"א ה"ג (נאווה טט: ע"ש נדה ט"ז: ע"ש); א) דמק, ד' ז"ק, ב) ויעין תוספות יום טוב ד"ה שולח העוק, ו) אלו דיוורים מעולת עד ד"ה הקומץ שיך למתני' דף ט. ומד"ה הקומץ עד ד"ה אכל שיך למתני' דף יא, ב' ז"ק מ"ו, ח) קדשי ה' והכהנים ד"ה אכלו א"י שמי הלחם דלין דוחות לא שבת ולא יו"ט ומאפות מעברין ח"י כשנאפה מצנברג הרי הם פסולים למחר בלינה אלא ע"כ דלין לינה פסלה נהו ואורי"י דגרס שפיר כו' ז"ק, י) הלהמים רש"י, ס) ז"ל פ"ד דף מה: ד"ה אכלו, ו) ששקדשו כבלי לחשון ז"ק, ח) ז"ק.

מוסף רש"י

טבול יום תחלה לקדש. שעה שש בקודש להיות טבול יום אלו כראשון למועלה ויעטנה שנים בקדש זה מזה, שאולם שנוגע בטבול יום נעשה שני ונעשה את חצירו שליש ונעשה קריין וטמאן שמקלקלין את אחרים ונעשיתי פוסל את הרביעי להיות הוא עצמו פסול אכל לא יפסול את אחרים במגעו (טוסה כבס).

רבינו גרשום

צורתו: אבל לאכילה, להתירו לאכילה לא אמר שתהא זריקה מועלת והיינו דקאמר האי איטורא איכא: סליק פיראָה

הוכשרה ליפסל. כלומר משמלקה ניתוספה בה קדושה שהיא נפסלת אם נגע בה טבול יום או מחוסר כפורים ובלבנה: הוזה דמה חייבין עליה משום פיגול. דהוא דעוף במקום זריקה דבמהה קאי דהואה קובעת פיגול כשחושבש בו קודם לכן כמו זריקה דבהמה. ושו"ש בו איסור נותר וטמא: ואין בה מעילה. דכיון דהוזה דמיו יש בו היתר לכהנים: אבל איטמווי לא שתטמא: אחרים לא: מתניתין מני. דקתני הוכשרה ליפסל ולא ליטמא: רבנן היא. דאמרי כשם שפוסל טבול יום משקין תרומה ואוכלי תרומה ואינו מטמא כדתנן ואלו פוסלין בתרומה כו' וטבול יום כך פוסל אוכלי קדש ומשקי קדש ולא מטמא:

אכל. לענין להתירו לאכילה לא אמר שמהא זריקה מועלת והיינו דקאמר איסורא איכא דאסורה באכילה משום יואל: הדרן עלך קדשי קדשים **המאכל העוף מועלין בה משוקדשה**. בפה אפילו אם נהנה ממנה מחיים כגון שמכרה דהויאיה לחולין: הוכשרה להפסל כלומר משנמלקה ניתוסף בה קדושה שהיא נפסלת אם נגע בה טבול יום או מחוסר כפורים ובלבנה: הוזה דמה חייבין עליה **משום פיגול**. דהואה דעוף קיימא במקום זריקה דבהמה דהואה קובעת בפיגול שחשב בו קודם לכן כמו זריקה דבהמה ושוב נמיי יש בו איסור נותר וטמא אם נטמא דהואה קובעת בכל הני: ואין **בה מעילה**. דכיון דהוזה דמה יש בה היתר לכהנים: גמ' **אכל לאיטמווי** לא. שמהא טמאה ומטמאה אחרים לא: **מסניווי**. דקתני הוכשרה ליפסל ולא ליטמא רבנן היא דלמרי כסם שפוסל טבול יום אוכלי תרומה ומשקה תרומה כך פוסל אוכלי קדש דלינו מטמא לעומא

אחרים: דפניא **אכל אומר** טבול יום פהלא לקדש. דהוי ראשון ומשו לקדש שני דאותו שני עושה שליש ורביעי בקודש ופוסל את התרומה:

ההואה ים ביום המליקה דא"כ איפסל הדם בשקיעת החמה מ"מ נקט גבי מליקה פסול דלינת גשר לפי שמיד שנמלקה ים מתחלת לינה של יום ולינה ר"ל שגראה להיות ולמ"ד היתר שמיטה כי היכי דבעינן לעיל גבי ים קדשים דשיך בהן קבלה שיהא ראוי לקבל כדי שם להיות הכא נמי דלא שיך קבלה גבי חטאת העוף דענין שיהא ראוי להוות: ואין מועלין בה. דכין היה לו למיתני מטאת העוף עם פרים הנשרפים דמרייהו לא סלקו לגבה כולהו שם אלא שזריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי שיש בה שייכות דמעילה יותר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורה לכהנים ים ונחטטאת) ס) ונעולת] העוף מועלים אף בעורה ואף ים משתאף בזית הדשן מועלין בה כך נראה למורי הרב רבינו פרץ ש: ו) עולת העוף מועלין בה ב'. כמו שפיר' גבי חטאת העוף כך הוא בעולה: **בזיצה** דמה. דגבי חטאת העוף נקט הוה חטאת העוף איכא האה ומיאי אכל בעולה אלא מיאי פירוש שקומט הבשר ו והדם יואל בדוחק וממתמאה והואה היינו לא נותו הדם למרחוק: ו**מועלין** בה עד שתצא לבית הדרשן. פי' אף לאחר שנשרפה לפי שעדיין צריך להוציא הדשן מחוץ למחנה אכל מכאן ואילך הרי נעשית מלווה ואין מועלין בה: **פרים** הנשרפים. פר העלם דבר של צבור ופר כהן משיח ופר יום הכפורים ושעירים הנשרפים שעיר יום הכפורים ושעיר עזרת כוכבים: ה**וכשרו** איפסל ב**טבול** יום. מימה למאי הילכתא הוכשרו ליפסל בטבול יום כו' דאי לאכילה והלא פרים הנשרפים אין בהם אכילה לכהנים ואי ליפסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גבי פר ושעיר של יום הכפורים ליכא למימר הכי שהרי משל צבור הם ובאים בטומאה ים יש לומר לענין לשורפו בנית הדשן בשורפי'ן בו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין **בית הדשן** לעצמן כדאמרין פרק טבול יום ונחים דף קד: טו) (גבי) ג' בית הדשנים היו שם: הוזה דמן. פירוש על יד הפרוכת ועל מצבה הוצב כדאמרין פרק אחיו מקומן (ספ דף מו). ומועלין בהם עד שיתק הבשר אכל משניתך הבשר אין מועלין שהרי נעשית מלווה: **אין** מועלין בעורות **אב**י מועלין בבשר. ים דמשאמר שזרק דמה וזה המוצב בבשר והוא ליה י' קדשי ה': וה**בהנים** בעורות. ים ונפקי להו ממלל קדשי ה' כדאמרין (נחים דף קג). כל שלא וזה המוצב בבשר לא זכו הכהנים בעור: **אבל** מועלין בבשר עד שתצא לבית הדרשן. דלכתי לא נעשית מלווה שזריך להוציאה לבית הדשן אכל גבי פרים ושעירים הנשרפים אין בהן הוצאה לבית הדשן ששם הם נשרפין הילך אין מועלין בהן משהותק הבשר:

קרמו פניה בתנור הוכשרו איפסל ב**טבול** יום ובמחוסר כפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים וי"ס שאין גורסין ובלבנה דהא מנן י' פרק שמי הלחם (מנחות דף ק: טו) נאפות מצערב ואין דוחות לא שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה בזה אם כן כשנאפה מצערב הרי הם ים פסולים למחר בלינה ואורי"י דגרס שפיר דמודקתני קרמו ים בתנור הוכשרו ליפסל כו' אלמא אית ליה תנור מקדש ו' לחם ואם כן ע"כ לינה פסלה ואם כן אפייתו לחם דוחה השבת דהכי דייק בפרק רבי שמעאל (מנחות דף עב:) צסופו ומשנה דפרק שמי הלחם (ספ דף נה:) אית ליה דתנור אין מקדש ולהכי קאמר דאין אפייתו דוחה יום טוב לאו ואם תאמר כיון דאית ליה לתנא דמתני' תנור מקדש למה לי קרמו פניה כניסמו בתנור ליקדשיה דהא כלי שרת מקדש יש לומר דמשום טבול יום נקטיה דקסבר חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו כקדש דמו (חולין דף לה:) והא דכלי שרת מקדש היינו דוקא כשנעשה כל הראוי ליעשות בו לא והיינו כשנקטר:

לשחוב עזיהן הובח. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש לא להם תורת לחם (עליהם) לשחוב את הוצה עליהם אכל לא קרמו לא דגבי שחיטת הוצה כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן קרס הלחם: גזרך דמן של בבשים חייבין עזיהן בו'. פירוש עליהן על הכבשים': ואין מועלין בהן. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא ממונא דכהן הוא כדמסיק לעיל לו צספ"ק (דף י: ט) וכי מימא כדקאמר לעיל לא נזכרא אלא לרבי עקיבא כו' דהא אפילו לרבי עקיבא אינן מועלין לא לשמי הלחם כיון דלניו גוף הכבשים יש לומר דנקט ואין מועלין אגב הני דלעיל וכן י"ל בלחם הפנים: קרבו הביבים חייבין עזיהם משום פיגול ב'. הצויצים הרי הם מתירים הלחם לו הסילוק של בזיכים כמו הקמיה וההילוך למוצא כמו הילוך לקומץ ומקטירים הצויצים כמו שמקטירין הקומץ: **אין** מועלין בשירים. דהא אית בזה היתר לכהנים:

ה**קבובין** וה**צבונה**. פירשמי בצריכות צבחים (בפרק לו"ט) שני דף ס:) קדשו בב"י הוכשר איפסל ב'. לא נקט קדשו בכלי משום קומץ דמעיקרא נמי קודם שנתן הקומץ בכלי ים קדשו והוכשר ליפסל בטבול יום ו' מקודם בכלי ראשון עם המנחה כולה קודם שקמץ כדתנא לקמן (דף טו). המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום אלא אגב ים הן דנקט קדשו בכלי נקט ליה: ו**פיגול** אין בהן. דכולם אין להן מחירין וכל דבר שאין להן מחירין אין חייבין עליו משום פיגול ומנחת נסכים אי מיירי בצאה בפני עצמה כדאמרין התם (נחים דף מד.) מציא אדם וצחו היום ים ומכאן עד עשרה ימים נסכים אחיא ככולי עלמא דאין לה מחירין ואי בצאה עם הוצה פלוגתא דרבי מאיר ורבנן צסוף ס' בית שמי' (נחים דף מג.) ר' מאיר סבר פיגול ורבנן סברי לא פיגל ואתיא מתני' כרבנן ובלבנה דקתני אי מיירי בצא מן הוצה ר"ל שקיעת החמה מלא דבתמורה חשיב להו דבר שדרכו ליקרב ביום ואי בצאה בפני עצמה מוכח בתמורה צפ' יש בקרבנות (דף קי: ט) דקריבא אפילו בלינה ועמוד השחר פסלתו ואם כן נזטרך לפרש לינה עמוד השחר: **אבל** איטמווי **א**. מם (ולפי') מן פירושן שהטבול יום אינו עושה מם אותה טומאה לטמא אחרים מתני' רבנן היא:

בלינה למחר ואורי"י דגרס ליה שפיר: מן קרמו פניה בתנור: ו' מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואפייתו דידהו דוחה השבת: מן יו"ט ואינו נפסל לא בטבול יום ולא במחוסר כפורים כיון דתנור אינו מקדש ואי": מן בו והתנור נעשה לאפות בו הפת וא"כ בעינן שיקרמו פניה א"י נקט קרמו פניה משום סיפא (כדי) חיבות והיינו כשנקטר נמחק: לא לעיל ואין לומר כדקאמר: מן מועלין בשמי הלחם כיון דאינו כנוף הכבשים כדאמר במנחות דהא דקאמר רבי חיינו בבבאים גופיה וי"ל: מן הלחם כדכתבי והיה ללחם לאוכרי וליפינן לאוכרי אוכרה ממנחות וסליק של בזיכים הוי תחת הקמיעה וההילוך למוצא כמו הליוך של קומץ ומקטירי הביזים: מן בפ' בי"ש: מן כבלי לקדשו הוכשר ליפסל בטבול יום כו' שכבר הוקדש כבלי ראשון: מן אגב אינך דנקט חיבת הנך נמחק: מן היום ונסיכי מנאן: מן הלחם ובתמורה חשיב ליה דבר: מן לפי שהטבול. אות ו' נמחק: מן חיבת אותו הלחם:

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

אכל לאכילה לא מרצה כלומר אכל לענין שיאכל לא מהניא זריקה ולא י' נראה דמה לו להזכיר עיבור צורה דלא איירי ביה ר"ע ים לה"ל עד כאן לא קאמר ר"ע אלא לאקצועי במעילה ולחיוביה משום פיגול ויותר וטמא ועוד קשיא דצפסמים (דף פג.) משמע דלא מהניא זריקה להצריך עיבור צורה א' דלמר

אבל לאכילה ו' הוא דלא מרצה: הדרן עלך קדשי קדשים

המאכל ״העוף מועלין בה משוקדשה יבמלקה הוכשרה ו' להפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים יובלינה הוזה דמה חייבין א' עליו משום פיגול נותר וטמא יואין **בה מעילה**: גמ' קתני הוכשרה ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלבנה ליפסל אין אבל למבווי לא מתניתין מני רבנן היא דתניא אבא שאול אומר טבול יום תחלה

יום או מחוסר כפורים] פסול מלאכול: ובלבנה. יא' בלינת דם בשקיעת החמה אי"צ בלינת גשר ליום ולילה ואע"ג דבחר הכי קתני הוזה דמה דמשמע דהשתא לא איירי בזהה וא"א בלינת יום ולינה אלא לאחר הוזה שהרי

ההואה ים ביום המליקה פסול דלינת גשר לפי שמיד שנמלקה ים מתחלת לינה של יום ולינה ר"ל שגראה להיות ולמ"ד היתר שמיטה שניו ר"ל הוה חטאת שניו ר"ל הוה חטאת שניו ר"ל הוה חטאת שניו ר"ל שגראה להיות ולמ"ד היתר שמיטה כי היכי דבעינן לעיל גבי ים קדשים דשיך בהן קבלה שיהא ראוי לקבל כדי שם להיות הכא נמי דלא שיך קבלה גבי חטאת העוף דענין שיהא ראוי להוות: ואין מועלין בה. דכין היה לו למיתני מטאת העוף עם פרים הנשרפים דמרייהו לא סלקו לגבה כולהו שם אלא שזריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי שיש בה שייכות דמעילה יותר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורה לכהנים ים ונחטטאת) ס) ונעולת] העוף מועלים אף בעורה ואף ים משתאף בזית הדשן מועלין בה כך נראה למורי הרב רבינו פרץ ש: ו) עולת העוף מועלין בה ב'. כמו שפיר' גבי חטאת העוף כך הוא בעולה: **בזיצה** דמה. דגבי חטאת העוף נקט הוה חטאת העוף איכא האה ומיאי אכל בעולה אלא מיאי פירוש שקומט הבשר ו והדם יואל בדוחק וממתמאה והואה היינו לא נותו הדם למרחוק: ו**מועלין** בה עד שתצא לבית הדרשן. פי' אף לאחר שנשרפה לפי שעדיין צריך להוציא הדשן מחוץ למחנה אכל מכאן ואילך הרי נעשית מלווה ואין מועלין בה: **פרים** הנשרפים. פר העלם דבר של צבור ופר כהן משיח ופר יום הכפורים ושעירים הנשרפים שעיר יום הכפורים ושעיר עזרת כוכבים: ה**וכשרו** איפסל ב**טבול** יום. מימה למאי הילכתא הוכשרו ליפסל בטבול יום כו' דאי לאכילה והלא פרים הנשרפים אין בהם אכילה לכהנים ואי ליפסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גבי פר ושעיר של יום הכפורים ליכא למימר הכי שהרי משל צבור הם ובאים בטומאה ים יש לומר לענין לשורפו בנית הדשן בשורפי'ן בו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין **בית הדשן** לעצמן כדאמרין פרק טבול יום ונחים דף קד: טו) (גבי) ג' בית הדשנים היו שם: הוזה דמן. פירוש על יד הפרוכת ועל מצבה הוצב כדאמרין פרק אחיו מקומן (ספ דף מו). ומועלין בהם עד שיתק הבשר אכל משניתך הבשר אין מועלין שהרי נעשית מלווה: **אין** מועלין בעורות **אב**י מועלין בבשר. ים דמשאמר שזרק דמה וזה המוצב בבשר והוא ליה י' קדשי ה': וה**בהנים** בעורות. ים ונפקי להו ממלל קדשי ה' כדאמרין (נחים דף קג). כל שלא וזה המוצב בבשר לא זכו הכהנים בעור: **אבל** מועלין בבשר עד שתצא לבית הדרשן. דלכתי לא נעשית מלווה שזריך להוציאה לבית הדשן אכל גבי פרים ושעירים הנשרפים אין בהן הוצאה לבית הדשן ששם הם נשרפין הילך אין מועלין בהן משהותק הבשר:

קרמו פניה בתנור הוכשרו איפסל ב**טבול** יום ובמחוסר כפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים וי"ס שאין גורסין ובלבנה דהא מנן י' פרק שמי הלחם (מנחות דף ק: טו) נאפות מצערב ואין דוחות לא שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה בזה אם כן כשנאפה מצערב הרי הם ים פסולים למחר בלינה ואורי"י דגרס שפיר דמודקתני קרמו ים בתנור הוכשרו ליפסל כו' אלמא אית ליה תנור מקדש ו' לחם ואם כן ע"כ לינה פסלה ואם כן אפייתו לחם דוחה השבת דהכי דייק בפרק רבי שמעאל (מנחות דף עב:) צסופו ומשנה דפרק שמי הלחם (ספ דף נה:) אית ליה דתנור אין מקדש ולהכי קאמר דאין אפייתו דוחה יום טוב לאו ואם תאמר כיון דאית ליה לתנא דמתני' תנור מקדש למה לי קרמו פניה כניסמו בתנור ליקדשיה דהא כלי שרת מקדש יש לומר דמשום טבול יום נקטיה דקסבר חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו כקדש דמו (חולין דף לה:) והא דכלי שרת מקדש היינו דוקא כשנעשה כל הראוי ליעשות בו לא והיינו כשנקטר:

לשחוב עזיהן הובח. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש לא להם תורת לחם (עליהם) לשחוב את הוצה עליהם אכל לא קרמו לא דגבי שחיטת הוצה כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן קרס הלחם: גזרך דמן של בבשים חייבין עזיהן בו'. פירוש עליהן על הכבשים': ואין מועלין בהן. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא ממונא דכהן הוא כדמסיק לעיל לו צספ"ק (דף י: ט) וכי מימא כדקאמר לעיל לא נזכרא אלא לרבי עקיבא כו' דהא אפילו לרבי עקיבא אינן מועלין לא לשמי הלחם כיון דלניו גוף הכבשים יש לומר דנקט ואין מועלין אגב הני דלעיל וכן י"ל בלחם הפנים: קרבו הביבים חייבין עזיהם משום פיגול ב'. הצויצים הרי הם מתירים הלחם לו הסילוק של בזיכים כמו הקמיה וההילוך למוצא כמו הילוך לקומץ ומקטירים הצויצים כמו שמקטירין הקומץ: **אין** מועלין בשירים. דהא אית בזה היתר לכהנים:

ה**קבובין** וה**צבונה**. פירשמי בצריכות צבחים (בפרק לו"ט) שני דף ס:) קדשו בב"י הוכשר איפסל ב'. לא נקט קדשו בכלי משום קומץ דמעיקרא נמי קודם שנתן הקומץ בכלי ים קדשו והוכשר ליפסל בטבול יום ו' מקודם בכלי ראשון עם המנחה כולה קודם שקמץ כדתנא לקמן (דף טו). המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום אלא אגב ים הן דנקט קדשו בכלי נקט ליה: ו**פיגול** אין בהן. דכולם אין להן מחירין וכל דבר שאין להן מחירין אין חייבין עליו משום פיגול ומנחת נסכים אי מיירי בצאה בפני עצמה כדאמרין התם (נחים דף מד.) מציא אדם וצחו היום ים ומכאן עד עשרה ימים נסכים אחיא ככולי עלמא דאין לה מחירין ואי בצאה עם הוצה פלוגתא דרבי מאיר ורבנן צסוף ס' בית שמי' (נחים דף מג.) ר' מאיר סבר פיגול ורבנן סברי לא פיגל ואתיא מתני' כרבנן ובלבנה דקתני אי מיירי בצא מן הוצה ר"ל שקיעת החמה מלא דבתמורה חשיב להו דבר שדרכו ליקרב ביום ואי בצאה בפני עצמה מוכח בתמורה צפ' יש בקרבנות (דף קי: ט) דקריבא אפילו בלינה ועמוד השחר פסלתו ואם כן נזטרך לפרש לינה עמוד השחר: **אבל** איטמווי **א**. מם (ולפי') מן פירושן שהטבול יום אינו עושה מם אותה טומאה לטמא אחרים מתני' רבנן היא:

אבל לאכילה ו' הוא דלא מרצה:

הדרן עלך קדשי קדשים

המאכל ״העוף מועלין בה משוקדשה יבמלקה הוכשרה ו' להפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים יובלינה הוזה דמה חייבין א' עליו משום פיגול נותר וטמא יואין **בה מעילה**: גמ' קתני הוכשרה ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלבנה ליפסל אין אבל למבווי לא מתניתין מני רבנן היא דתניא אבא שאול אומר טבול יום תחלה

יום או מחוסר כפורים] פסול מלאכול: ובלבנה. יא' בלינת דם בשקיעת החמה אי"צ בלינת גשר ליום ולילה ואע"ג דבחר הכי קתני הוזה דמה דמשמע דהשתא לא איירי בזהה וא"א בלינת יום ולינה אלא לאחר הוזה שהרי

ההואה ים ביום המליקה פסול דלינת גשר לפי שמיד שנמלקה ים מתחלת לינה של יום ולינה ר"ל שגראה להיות ולמ"ד היתר שמיטה שניו ר"ל הוה חטאת שניו ר"ל הוה חטאת שניו ר"ל הוה חטאת שניו ר"ל שגראה להיות ולמ"ד היתר שמיטה כי היכי דבעינן לעיל גבי ים קדשים דשיך בהן קבלה שיהא ראוי לקבל כדי שם להיות הכא נמי דלא שיך קבלה גבי חטאת העוף דענין שיהא ראוי להוות: ואין מועלין בה. דכין היה לו למיתני מטאת העוף עם פרים הנשרפים דמרייהו לא סלקו לגבה כולהו שם אלא שזריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי שיש בה שייכות דמעילה יותר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורה לכהנים ים ונחטטאת) ס) ונעולת] העוף מועלים אף בעורה ואף ים משתאף בזית הדשן מועלין בה כך נראה למורי הרב רבינו פרץ ש: ו) עולת העוף מועלין בה ב'. כמו שפיר' גבי חטאת העוף כך הוא בעולה: **בזיצה** דמה. דגבי חטאת העוף נקט הוה חטאת העוף איכא האה ומיאי אכל בעולה אלא מיאי פירוש שקומט הבשר ו והדם יואל בדוחק וממתמאה והואה היינו לא נותו הדם למרחוק: ו**מועלין** בה עד שתצא לבית הדרשן. פי' אף לאחר שנשרפה לפי שעדיין צריך להוציא הדשן מחוץ למחנה אכל מכאן ואילך הרי נעשית מלווה ואין מועלין בה: **פרים** הנשרפים. פר העלם דבר של צבור ופר כהן משיח ופר יום הכפורים ושעירים הנשרפים שעיר יום הכפורים ושעיר עזרת כוכבים: ה**וכשרו** איפסל ב**טבול** יום. מימה למאי הילכתא הוכשרו ליפסל בטבול יום כו' דאי לאכילה והלא פרים הנשרפים אין בהם אכילה לכהנים ואי ליפסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גבי פר ושעיר של יום הכפורים ליכא למימר הכי שהרי משל צבור הם ובאים בטומאה ים יש לומר לענין לשורפו בנית הדשן בשורפי'ן בו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין **בית הדשן** לעצמן כדאמרין פרק טבול יום ונחים דף קד: טו) (גבי) ג' בית הדשנים היו שם: הוזה דמן. פירוש על יד הפרוכת ועל מצבה הוצב כדאמרין פרק אחיו מקומן (ספ דף מו). ומועלין בהם עד שיתק הבשר אכל משניתך הבשר אין מועלין שהרי נעשית מלווה: **אין** מועלין בעורות **אב**י מועלין בבשר. ים דמשאמר שזרק דמה וזה המוצב בבשר והוא ליה י' קדשי ה': וה**בהנים** בעורות. ים ונפקי להו ממלל קדשי ה' כדאמרין (נחים דף קג). כל שלא וזה המוצב בבשר לא זכו הכהנים בעור: **אבל** מועלין בבשר עד שתצא לבית הדרשן. דלכתי לא נעשית מלווה שזריך להוציאה לבית הדשן אכל גבי פרים ושעירים הנשרפים אין בהן הוצאה לבית הדשן ששם הם נשרפין הילך אין מועלין בהן משהותק הבשר:

קרמו פניה בתנור הוכשרו איפסל ב**טבול** יום ובמחוסר כפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים וי"ס שאין גורסין ובלבנה דהא מנן י' פרק שמי הלחם (מנחות דף ק: טו) נאפות מצערב ואין דוחות לא שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה בזה אם כן כשנאפה מצערב הרי הם ים פסולים למחר בלינה ואורי"י דגרס שפיר דמודקתני קרמו ים בתנור הוכשרו ליפסל כו' אלמא אית ליה תנור מקדש ו' לחם ואם כן ע"כ לינה פסלה ואם כן אפייתו לחם דוחה השבת דהכי דייק בפרק רבי שמעאל (מנחות דף עב:) צסופו ומשנה דפרק שמי הלחם (ספ דף נה:) אית ליה דתנור אין מקדש ולהכי קאמר דאין אפייתו דוחה יום טוב לאו ואם תאמר כיון דאית ליה לתנא דמתני' תנור מקדש למה לי קרמו פניה כניסמו בתנור ליקדשיה דהא כלי שרת מקדש יש לומר דמשום טבול יום נקטיה דקסבר חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו כקדש דמו (חולין דף לה:) והא דכלי שרת מקדש היינו דוקא כשנעשה כל הראוי ליעשות בו לא והיינו כשנקטר:

לשחוב עזיהן הובח. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש לא להם תורת לחם (עליהם) לשחוב את הוצה עליהם אכל לא קרמו לא דגבי שחיטת הוצה כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן קרס הלחם: גזרך דמן של בבשים חייבין עזיהן בו'. פירוש עליהן על הכבשים': ואין מועלין בהן. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא ממונא דכהן הוא כדמסיק לעיל לו צספ"ק (דף י: ט) וכי מימא כדקאמר לעיל לא נזכרא אלא לרבי עקיבא כו' דהא אפילו לרבי עקיבא אינן מועלין לא לשמי הלחם כיון דלניו גוף הכבשים יש לומר דנקט ואין מועלין אגב הני דלעיל וכן י"ל בלחם הפנים: קרבו הביבים חייבין עזיהם משום פיגול ב'. הצויצים הרי הם מתירים הלחם לו הסילוק של בזיכים כמו הקמיה וההילוך למוצא כמו הילוך לקומץ ומקטירים הצויצים כמו שמקטירין הקומץ: **אין** מועלין בשירים. דהא אית בזה היתר לכהנים:

ה**קבובין** וה**צבונה**. פירשמי בצריכות צבחים (בפרק לו"ט) שני דף ס:) קדשו בב"י הוכשר איפסל ב'. לא נקט קדשו בכלי משום קומץ דמעיקרא נמי קודם שנתן הקומץ בכלי ים קדשו והוכשר ליפסל בטבול יום ו' מקודם בכלי ראשון עם המנחה כולה קודם שקמץ כדתנא לקמן (דף טו). המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום אלא אגב ים הן דנקט קדשו בכלי נקט ליה: ו**פיגול** אין בהן. דכולם אין להן מחירין וכל דבר שאין להן מחירין אין חייבין עליו משום פיגול ומנחת נסכים אי מיירי בצאה בפני עצמה כדאמרין התם (נחים דף מד.) מציא אדם וצחו היום ים ומכאן עד עשרה ימים נסכים אחיא ככולי עלמא דאין לה מחירין ואי בצאה עם הוצה פלוגתא דרבי מאיר ורבנן צסוף ס' בית שמי' (נחים דף מג.) ר' מאיר סבר פיגול ורבנן סברי לא פיגל ואתיא מתני' כרבנן ובלבנה דקתני אי מיירי בצא מן הוצה ר"ל שקיעת החמה מלא דבתמורה חשיב להו דבר שדרכו ליקרב ביום ואי בצאה בפני עצמה מוכח בתמורה צפ' יש בקרבנות (דף קי: ט) דקריבא אפילו בלינה ועמוד השחר פסלתו ואם כן נזטרך לפרש לינה עמוד השחר: **אבל** איטמווי **א**. מם (ולפי') מן פירושן שהטבול יום אינו עושה מם אותה טומאה לטמא אחרים מתני' רבנן היא:

ח. עין משפט נר מצוה

א א מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו:
ב ב מיי פ"ב מהלכות טומאת אוכלין הל' ז
ופי' מהל' צבות הטומאה הלכה ג:

ג ג מיי פ"א מהלכות פסח"מ הלכה לו:
ד ד מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו:

שיטה מקובצת

מן לאכילה לא מרצה חיבת הוא ואתו ד' נמחק:
ס הוכשרה ליפסל בטבול אות ה' נמחק:
ז חייבין עליה משום אות ו' נמחק:
ח ולא נהירא דמה חיבת נראה נמחק:
ט ר"ע דההיל"ל ע"כ:
י קאמר הכא כי:
יא בפיגול אבל אינו חושש למתני אותם דינים לשם דבכל מקום אמר הכי אבל כו' ס"א והא דקאמר לשפירה כלאר הא קאמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא מימ' לשפירה עומד ולא קאמר דזריקה מועלת כי אם לחיוב משום פיגול ונותר וטמא ולא להתיר באכילה אבל אינו חושש למתני אותם דינים:
מן מיד דלאכילה לא מרצה חיבות דלא פליג אמתני' נמחק:
נ קדשים פירוש שמתו או ששינה מקומם ולומר לנו דאע"ג דפסולין מימ' לא פקעו קדושתיהו מיניהו ומועלין בהם ומכאן ואילך איירי בקדשים העשויים בהכשרו הס"י:
ן כלומר דאם נגעו בה פסול:
יאו ובלבנה דא"ת מאי קאמר ובלבנה הלא קודם הוזה הכי הוזה דמה משמע דעד השתא לא איירי בהוזה ואי אפשר בלינת יום ולילה אלא לאחר הזאתו וי"ל דריל' בלינת:
יב ההוזה נעשית ביום:
יג מתחיל לינת של יום ולילה דמשעת מליקה מוין:
יד גבי בהמה קדשי קדשים:
טו כדי לזרוק ולהוות ה"ג גבי עוף דלא:
טז כולהו שהיו פרים ה"ג לא סלקי לבניה כי אם האימורין:
יז לפי שקודם לעולה ועולת העוף חיבתו שהיא קודמת נמחק:
יח לכהנים ובעולת העוף חיבת ובחטאת נמחק:
יט ואף לאחר הקטרה עד שתצא לבית אות מ' נמחק:
ק מבשר בדרחוק והדם יוצא:
קאן היינו שניתו הדם על המוצב מן הצואר הס"י:
קב בטומאה דטומאה הותרה בצבור וי"ל:
קג יום דשלשה בתי דשנים היו שם:
קד על אותן שהן לפני ולפנים א' עשה בין הבדים ואחרים על:
קה בבשר דמאתר שזרק אות ש' נמחק:
קו בעורות דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה ונפקי:
קז הלחם שתי הלחם נאפות:
קח הם פסולות

א) נראה ד"ה לא מן הצדים ומח' זה על הפרוכת.